

Stockholm, Central-tryckeriet, 1897.

N:o 14.

Stockholm den 3 April

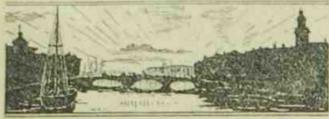
1897

PRENUMERATIONSPRIS:
Helt år kr. 4,50
Halft år » 2,50
Kvartal » 1,25
Månad » 0,40

Utgifvaren trycks papper-
ligen Måndagar, Tisdagar och
Onsdagar kl. 9-10 f. m.,
Sturegatan 54, n. b.
Bell-Telefon 630 (Ingenjör
Hagberg).

Obs! Öskad för Stockholm ut-
läggs prenumeration & postkontor.
Expedition,
Mästersamuelsgatan 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

ANNONSERIS:
Före texten: 25 öre pr non-
parellrad.
Efter texten: 20 öre.
Lösenummer 10 öre.

Innehåll.

Vilden i Stockholm.
Gnistor och slagg.
Dramatiska teatern. Af Armand.
Recetten i fara! (Ett litet skrämsskott med
anledning af det förestående valet till
regissör vid Dramatiska teatern) af
Giulio.
Svensk literatur. Af Ax. L.
Ideal. Dikt af Julius.
Ljusning. Af Co.

Vilden i Stockholm.

VILDEN behöfver ju icke pre-
sentera sig själf ånyo, käre läsare?
Du och VILDEN äro redan gamla
bekanta. På ditt intresse har VIL-
DEN lefvat under de fyra månader
då han haft sin wigwam i Göteborg.
VILDEN kan icke klaga öfver
bristande uppmuntran under denna
tid. Måhända har han till och med
fått mera än han förtjänat. VIL-
DEN medger så gerna — om han
får säga det själf! — att han icke
varit hvad han velat; kanske icke
ens hvad han bordt!

Mycken sympati har mött VIL-
DEN från alla landsändar, framför
allt från hufvudstaden. Välvilja stäm-
mer sinnet till ödmjukhet! VIL-
DEN erkänner villigt alla sina fel.
Ofta tänker VILDEN på den gamle
rektorns bevingade ord: »Jag ser så
många gossar, som icke äro närva-
rande vid morgonbönen.» VILDEN
ser både mångt och mycket som
borde finnas hos honom, men som
icke finns!

VILDEN har också räknat sina
brutna löften! Hädanefter vågar han
aldrig lofva någonling mer!

Vill du taga VILDEN utan löf-
ten? Godt, då äro vi öfverens!

Hvad som tryckt bagen i VIL-
DENS hand vet du. Han satt i
många år och drömde, rökande fri-
dens pipa under en vajande palm.
Han såg på människornas åstan och
traktan med ett fredsamt smäleende
och menade att detta icke kom honom
vid. Det var godt och ondt i ständ-
ig kamp; men det goda var icke
alltid enbart godt och det onda var
nästan aldrig enbart ondt. Hvem
hade då rätt?

En man vid namn Pilatus har en
gång formuleradt just samma fråga
i orden *Hvad är sanning?* Män-
niskorna ha synbartigen grubblat öfver
den gåtan så länge världen ställt!
VILDEN inbillar sig icke, att han

är den, som en gång skall uttala det
förlösande ordet. Men för VILDEN
är det sanning, som han tror vara
sant; och rätt är hvad han tror
vara rätt. Han harnas när han
beviltnar den snöda själföskhelens,
de småsluga beräkningarnes, den ideal-
lösa ipsomaniens triumfer i vårt offent-
liga lif. Skulle VILDEN icke möj-
ligen kunna göra någon nytta genom
att kämpa mot allt detta?

Värst är kanske den ideallösa ma-
terialism, som gömmer sitt skarpa hög-
fysionomi och sina giriga ögon under
en mask, hopklustrad af förfalskade
idé-eliketter. Mot denna skräpuk skall
VILDEN aldrig upphöra att rikta
sina pilar.

Ett ärligt och öppet ord, sagdt i
rättan tid, kan måhända vara till
någon nytta? Vilden tillhör intet
parti; han sätter värde på att ha
sina händer fria. Han menar att
ärlighet varar längre än kompromis-
ser; därför ämnar han alltid uttala
sin mening frankt och fritt, utan att
först räkna på fingrarna och utrona,
hvad som för tillfället lättast kan nås.

Frågor, som icke intressera honom,
kommer han aldrig att beröra. I
det hela laget ber han att alltid få
vara sig själf, antingen du nu —
käre läsare — anser detta vara en
förtjänst eller ett fel. Anser du det
vara ett fel, bör du kanske icke pre-
numerera. Atminstone icke för ett helt
år; ty därigenom gagnar du VIL-
DEN!

Framför allt skall VILDEN bli
ett organ för vår kultur! Det låter
som en paradox, icke sant? Men
de stora dagbladen ha icke utrymme
för dessa frågor. Man säger: pu-
blikens intresse för dem är ringa.
Om så är, manne icke intresset
kan väckas?

Vi veta dock alla att en nations
betydelse icke uteslutande bestämmes
genom storleken af dess arméer; den
bestämmes också genom höjden af
dess kultur.

Det svenska folket har en literatur
och en konst, som aktas högt af
främmande nationer. Har det svens-
ka folket inga förpliktelser mot dem,
som bära dess kultur?

Ack! Det svenska folket! Man
säger att det sofver. Men ibland far
det upp, gnuggar sina ögon och låter
sin fosterländska entusiasm flöda ut
öfver alla gränser. Så lägger det
sig åter till ro.

Där sitter kanske någonstades på
en vindskammare, just i detta nu,
en tänkare, en konstnär, en skald,
hvars lifsgärning kan vara af långt
större betydelse för vårt land än en
färd till Nordpolen i ballong. Men
det svenska folket värdar sig icke om
honom och kanske dör han Lång-
fredagsafton af svält.

Du bleka och tygse arbetare i kul-
turens tjänst, åt din gärning skall
VILDEN försöka skaffa den akt-

ning och den hjälp, den förtjänar.
Själ! skall du också hjälpa mig i
min sträfvan, ty du skall känna, att
jag försvarar ditt lif af kärlek till
vårt land. Vårt land har icke råd
att låta dig gå under!

Och mins: för allt som har gnista
och själ stå VILDENS spalter öppna.
Du må gärna förfäktas menin-
gar, som icke äro mina, om du gör
det med öfvertygelse och talang. Och
ingen skall tro, att du är solidarisk
med mig därför att ditt namn må-
hända kommer att pryda mina spal-
ter.

Au revoir! käre läsare. VILDEN
ligger ingenting af dig! Men om du
tror, att han kan bereda dig något
nöje eller göra någon nytta, skall du
göra dig själf det nöjet och den nyt-
tan: att prenumerera!

VILDENS prenumerationpris
är: kr. 4,50 för helt år, 2,50 för halft
år, 1,25 för kvartal och 40 öre för
månad. Prenumeration å alla post-
kontor inom Sverige och grannlän-
derna.

Till Vildens läsare

i Stockholm, Göteborg och landsorten.

Har Vilden vållat er en smula
hjärtklappning genom bristande punkt-
lighet? Det är flytningens skull!
Vilden har händerna fulla af arbete.
Han måste ha tid att slå upp sin
wigwam!

Allvarlige, distinguerade gråhårsman
som af idel otålighet öfver Vildens
försenande lät undfalla dig en liten
ed inne på tidningskontoret vid Hamn-
gatan — Vilden förstår så väl din
otålighet, men banna icke! Från och
med nästa vecka skall du kunna köpa
din Vilde redan på torsdag kväll.
Sävida du icke föredrager att prenu-
merera, hvilket ju i längden blir en
smula billigare. Nå, därvid fäster du
kanske intet afseende? Men det är
också bekvämare! I så fall kommer
Vilden till dig; du behöfver icke gå
ut för att hemta honom, behöfver icke
beller skicka din pojke ut att bli våt
om fötterna och förkyla sig.

Du kan sitta helt lugnt i din varma
vrå och vänta. Hvar Torsdags efter-
middag skall din elektriska klocka
pingla. Då vet du, att det är Vilden
som kommer.

Hvar du skall prenumerera? Ack,
det är så enkelt. Antingen på posten

eller på Vildens expedition, Mäster-
samuelsgatan 12 (E. Klemming).

C. & E. Gernandts förlagsaktiebo-
lag har utsändt sina nya formulär
till kontrakt mellan författare och förlä-
ggare. I detta kontrakt finnas ett
par paragrafer, ägnade att tillvinna
sig alla svenska författares sympati.
Den ena, som dock är af mindre
praktiskt vikt, medgifver författaren
rätt att efter tio år utgifva en ny
upplaga af ett kontraheradt skönlitte-
rärt arbete (äfvén om den första upp-
lagan icke är slutsäld? Men i så
fall torde det knappast löna sig att
utgifva en ny.) I den andra, oänd-
ligt viktigare, paragrafen, förbinder sig
firman att, utan någon särskildt fram-
ställning därom, lemna författaren ett
intyg från tryckeriet, angivande det
antal exemplar af ifrågavarande ar-
bete, som lemnat pressen.

Genom denna bestämmelse har C.
& E. Gernandts förlagsaktiebolag själf-
mant tillmötesgått en önskan, som
skönlitterära författare i hela den civi-
liserade världen länge hyst. Frågan
har ofta diskuterats både man och
man emellan och i Sveriges författare-
förening.

I Juni förra året stämde Paul
Bourget sin förläggare Alphonse Le-
merre för bristande redovisning, och
den franska domstolens utslag föll till
författarens förmån. Den uppfattning,
som då gjordes gällande gent emot
förläggaren, kunde ha förtjänat att
beaktas också här hemma i Sverige,
där analoga fall ofta förekommit (Vil-
den skall en annan gång referera ett
liknande mål, som för närvarande
väntar på K. M:s afgörande).

Otvivelaktigt har C. & E. Gernandts
förlagsaktiebolag genom sina nya kon-
trakt vunnit starka sympatier bland
Sveriges skönlitterära författare. Vil-
den lyckönskar och komplimenterar
herr Gustaf af Geijerstam för den and-
del han haft häri. Det är en lof-
vande debut!

En original psykologisk analys före-
kommer i ett af Svenska Day-
bladets senaste nummer. Författaren,
som använder den genomskinliga signa-
turen Kj., är en mångfrestande poli-
tisk siare, som alltid manövrerar sin
penna med mycken talang, äfvén då
han ibland, på sina upptäcktsfärder,
förrirrar sig väl långt ut mot sanno-
likhetens ytterkanter.

Artikeln, som är alltigenom läsvärd,
innehåller några små porträttskisser
af den europeiska politikens tre för-
nämste märkesmän, franske utrikes-
ministern Hanotaux, Englands pre-
mierminister Salisbury och Kejsar
Wilhelm II. Om den sistnämnde
yttrar sig författaren sålunda:

Annonsregister.

Barclays téer.

äro till sin kvalitet de bästa och
billigaste. Té för kännare!
Viner af utsökta årgångar kunna
beställas från samma firma.
Se annonserna!

Silvanders Herrekipering, Stock-
holm och Göteborg, finnes allt
hvad en gentleman behöfver för att
kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.
Se annonsen!

Cigarretten Yalta är billig och för
priset god.

Eminente heter en förträfflig mid-
dagscigarr, som föres af Tobaks-
magasinet, Drottninggatan 31 Stock-
holm.

Herr E. Klemming, Mästersamuels-
gatan 12 Stockholm, emottager
allehanda kommissionsuppdrag och
speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna Cleopatra, Las Veras,
Guld och cigarrcigarretten Felix
från Jon Asklunds Cigarrfabrik, Lin-
köping, rekommenderas.

Utställningslotteriet

Dragningar den 1 Juni,
1 Sept. 1897

och utfalla vid hvar och en af dem
följande vinster:

1 vinst	å 100,000	Kr. 100,000
1	» 50,000	» 50,000
1	» 20,000	» 20,000
3 vinster	» 10,000	» 30,000
4	» 5,000	» 20,000
100	» 1,000	» 100,000
500	» 100	» 50,000
5,000	» 20	» 100,000
5,610 vinster		Kr. 470,000

Lotter till andra och tredje se-
rien expedieras till landsorten å Kr.
10.— pr st. mot till oss insänd li-
quid åtföljd af rek. porto (ej mot
postförskott).

Utställningslotteriet,
Fredsgatan 32, Stockholm.

(S. T. A. 33730)

(54)

E. KLEMMING, Stockholm,

Varuagentur & Speditioner,
ombesörjer förtullningar, inkasso- och kom-
missionsuppdrag, uppger frakter, besvarar
förfrågningar omgående och billigt.
Kontor: Mäster Samuelsgatan 12.
(55) Allm. Telefon 76 48.

Cleopatra å 15 öre
Las Veras » 12 »
Guld » 10 »
Felix (Cigarrcigarretter) » 5 »
säljes i de bästa cigarrfabriker.

Jon Asklunds Cigarrfabrik, Linköping.
Fabriksnederlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsgatan 12.
(56) Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** för vi uti vår nyetablerade Cigar-, Cigaret- och Tobaksaffär en Bremercigar

*** Eminente, ***

hvars fina smak och arom bör tilltala hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af utsökta Sumatra- och Havannatobak och säljes till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvisition af 200 cigarrer.

Dessutom rekommenderas en mångfald nyimporterade cigarrsorter från de mest välrenommerade fabriker i Bremen, Hamburg, Holland samt

Havanna-Cigarrer.

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 31 Stockholm.

Stoependaal & Komp., Cigarriimportörer. Riks- och Allmänna Telefon. Priskurant på begäran omgående.

SILVANDERS Herrekipering

Stockholm-Göteborg.

Scotts berömda

HATTAR

Dents Handskar

Nyheter

Halsdukar o. Toilettartiklar.

Affärsmän!

Det är förmånligt att annonsera (i allmänhet).

Men för dem, som hänvända sig till en intelligent publik, är det framför allt förmånligt att annonsera i

VILDEN.

Annonser mottagas å

Expeditionen af **VILDEN**, Mästersamuelsgatan 12 (E. Klemming).

Blöm icke att förnya kvartalsprenumerationen!

Prenumeration sker å närmaste postkontor. Pris: 1: 20 för kvartal.

Vilden är från och med detta nummer en stockholmstidning!

OBS! Ännu står dock Vildens namn i posttaxan under bokstafven G

Göteborgstidningen

VILDEN.

Det är således på denna tidning Ni skall prenumerera; stockholmstidningen Vilden kommer er då tillhanda.

Prenumerera i god tid!

Expeditionen af Vilden

Stockholm.

Jag skall här försöka en annan lösning på detta psykologiska problem, en lösning som visserligen är hypotetisk men hvars möjlighet icke synes mig af nägoting bestämt motbevisad. Enligt denna tanke är kejsar Wilhelm ingenting mindre än ett geni som ännu icke funnit sitt rätta verksamhetsfält, men som är mäktigt det stora, då tillfället kommer. Det tillhör genierna att vantrivas i små omständigheter, ett geni på tronen måste ovillkorligen lida under det medelmåttans premieringssystem som heter parlamentariska styrelsesättet. Det ligger äfvenledes i geniets väsen att sakna hvad man vanligen menar med smak; ty denna smak är intet annat än själarfrändskap med de allmänna borgerliga synpunkterna, medan geniets utmärkes af sin originella blick. Det oroliga sökandet efter uppgifter, de tvära vändningarna, herskarelaterna, själva fåfängan att vilja synas — allt detta kan mycket väl förenas med antagandet af en genialisk natur, som har svårt att finna sig tillrätta i grävdyret på den politiska skådebanan. Fredrik den store syntes nöje sin samtid lika besynnerlig, innan hans tid kom.

Nog är det sant, att Wilhelm II i sitt yttre påminner en smula om Verner (I) von Heidenstam, men hypotesen att den unge kejsaren skulle vara en »genialisk natur», som har svårt att finna sig tillrätta i det politiska grävdyret, torde dock vara allt för paradoxal! Ätminstone kan Vilden icke utan vidare acceptera den!

Francesco d'Andrade är här! Följaktligen står det kö utanför Operans förköpsbyrå. Hvilket bevisar att denne utmärkte konstnär sjungit och spelat sig in i hufvudstadspublikens gunst. Hvilket hedrar Stockholmspublikens smak och omdöme.

Madame Sans-Gêne har rest till Paris — för att studera. Vildens välönskningar följa henne på färden. Otvifvelaktigt kommer luftombytet att göra den lilla frun god, och säkerligen återvänder hon förnygrad från denna studiefärd.

Fru Lotten Seelig-Lundberg gaf i Tisdags en soaré å Kgl. Operan. Salongen var fullsatt och i den k. logen sågos kronprinsen och prins Carl.

Programmet upptog »Bildhuggaren Clemenceau», en dramatisering af Alexandre Dumas fils' *L'Affaire Clemenceau*. Pjesen uppfördes för 6 år sedan på dåvarande Svenska teatern, och fru Seelig-Lundberg spelade då som nu den kvinnliga hufvudrollen.

Det är betecknande för våra teaterförhållanden, att denna talangfulla skådespelerska, som vid sin debut i Vildanden gaf så stora löften, under de sedan förlutna åren icke fått tillfälle att kreera någon annan roll, mera ägnad att visa publiken resultatet af hennes konstnärliga utveckling. Det är ju också ett fattigdomsbevis för en konstnärinna, om hon icke — då hon inbjuder allmänheten till en soaré — anser sig böra eller kunna visa en eller annan ny sida af sin begåfning eller åtminstone ett litet, litet resultat af sitt arbete under det gångna året.

En skådespelerska, som har talang får icke slå sig till ro på vunna resultat. Det finns så många goda skådespel, som aldrig uppförts, och en konstnärinna, som är mån om sin utveckling, måste söka nya uppgifter för sin begåfning, om hon icke vill riskera att se den stanna i växten. Ger henne den teater, där hon vunnit anställning, inga sådana uppgifter, kan hon mycket väl söka dem på egen hand. Om en skådespelerska inbjuder allmänheten till en soaré eller matiné, bör den väl icke utslutande ha pregeln af ett notvarp? Det är åtminstone klädsamt för konstnärinnan om publiken också spårar ett konstnärligt intresse bakom det rent ekonomiska!

Stockholm

Dramatiska teatern.

Associationen vid kungsträdgården odlar icke längre »Blommor i drifbänk», ehuru affären alltjemt lär ha varit inbringande nog — för alla utom för styckets författare! Associationen, hvars konstnärliga sympatier alltid varit starkt förgyllda, och hvars konstnärliga ideal närmast torde kunna symboliseras i skepnaden af en gyllene kalf — dyrkar för närvarande en gudinna, som bär namnet: *Gyllene Eva*.

Den gyllene Eva, lustspel på vers af Franz von Schönthan och Franz Koppel-Ellfeld! Man förstår att ett stycke med en sådan titel måste locka vår främsta scen! Schönthan! Denne tyske possefabrikant, som i sitt eget hemland väl skattas efter förtjänst, men dock aldrig nått högre än till sekundteatern i det stora fäderneslandets många hufvudstäder — aldrig hade han väl kunnat drömma om, att han skulle bli nästan dominerande på en teater, som ännu bär kgl. i sitt namn, och som en gång varit den främsta i Ultima Thule. Gud vet om den icke ännu gör anspråk på att vara en nationalscen.

Schönthan! Men icke den gamle posse-makaren och hvarken ensam eller i sällskap med sin bror. Nej, på vers och i sällskap med en annan hittills okänd Franz, som förmodligen undfått idén till lustspelet och antagligen också smidt rimmen.

Idén är gammal och rimmen äro — åtminstone i den svenska öfversättningen — mer än lättvindiga. Det skulle vara intressant att få veta den anonyme öfversättarens namn. I ett land, där man respekterar sitt språk, skulle man icke vågat att — å landets förnämsta scen — presentera ett arbete i en så ogeneradt hopskarfvad dräkt!

För att ge läsaren en liten föreställning om diktionen, skall jag tillåta mig att referera styckets innehåll i rim, liknande dem mitt öra gång på gång uppfångade under måndagens representation.

Den gyllene Eva är en guldsmedsenka som gerna åt en man sin hand vill skänka. Hon önskar dock att hennes make blefve en adelsman — baron — nej heldst en greve. I första akten är hon i exstas ty kejsaren, förtjust af hennes grace, då han den gyllene Eva fick att se gott uttryck å sin själs förnöjelse och tryckt en nådig kyss på hennes panna. Nu, tyckte Eva, kan hon icke stanna i borgarlivets kvafva atmosfär och därför också hon med glädje ser en äfventyrrare greve tråda in och hälsar henne med en höfvisk min.

Men Gyllene Eva har en ny gesäll som är artist, och som är mycket snäll; och vill ni veta hvad gesällen heter? Hans namn är borgerligt — tyvärr! — är Peter.

Men i sitt bröst bär han ett ädelt hjärta som förtser den gyllene Evas smärta som äkta vif till denne greve Zeck, som blott är löjlig, anspråksfull och fräck.

Och hur den klipske Peter manövrerar det slutar med att Eva reflekterar ej mer på greven, utan faller, öm, till Peters eget trogna hjärta... (Höm!)

I pjesen finns det ock en riddare och han är tjock och lustig till att se. Han älskas af den gamla Barbara, men han vill ej den gamla draken ta!

Dock nog med detta slags rim! Jag lofvar heligt, att om de än skulle bli bofasta på vår främsta scen, skola de dock aldrig oftare uppenbara sig i Vildens spalter!

Om spelet är icke mycket att säga. Fru Howing var en strålande gyllene Eva. Möjligen gjorde hon också allt hvad göras kunde af en roll, som icke är mycket att göra af! I början chargerade hon kanske väl starkt; men det fanns temperament i hennes tonfall och godt lynne i hennes framställning. Herr Johansson kunde möjligen ha behöft läna en smula af detta vederbörlig instruktion å de uppträdande. Hvilken förmånenhet. Regissören, hvars uppgift enligt den nu gängse traditionen inskränker sig till att ordna möblerna på scenen — han skulle våga kritisera sina arbetsgifvers uppträdande på scenen, uppfattning af sina resp. roller — etc.

Sympatierna för herr Lindberg sjönko. Det beslöts, att upprätta en s. k. »regissörsinstruktion» och att tillställa herrarne Lindberg och Christensson hvar sitt exemplar af detta snillefoster.

En utomordentlig idé! Associationens medlemmar sammangadda sig för att binda händerna på den blifvande regissören, som ju egentligen borde vara deras herre, till hvilken de borde se upp med respekt och som borde kunna fordra oinskränkt lydnad. Hvilken oerhörd ossianhamnism! Och nu skall associationen — skrida till underhandling på denna basis. Om herr Lindberg vrenskas, om han vägrar att låta betsla sig — nåväl, man kan undvara honom. Man har ju också en annan sökande.

Men, mina ledande herrar och damer! det är ett viktigt steg, detta! Om valet faller icke på den mest kompetente utan på den, som endast visat sig villig att underkasta sig herr Hamrins regissörsinstruktion, då har dramatiska teaterns association visat, att den icke vill slå in på en annan väg än den som leder nedåt — men då ha teaterns ledande kvinnor och män också förverkat sista återstoden af den hänsyn, kritiken ännu ansett sig böra visa en teater, som dock varit en konstanstalt, innan den sjönk ned till hvad den nu är!

Och om associationen tror sig kunna riskera detta utan fara för recetterna, har den troligen missräknat sig!

Svenska Dagbladet, som anser det troligt, att herr August Lindberg vid valet kommer att stanna i minoriteten, avslutar sina reflexioner med följande uttalande:

Denna utgång af saken torde så till vida bli gagnelig för vår dramatiska konst, som den torde lemna ett nytt, afsevärd bevis för, hur nödvändigt det är, att associationens tillvaro icke må få förlämnas ut öfver den tid, som dess nuvarande kontrakt tillförsäkrar den.

Recetten i fara!

(Ett litet skrämskott med anledning af det förestående valet till regissör vid Dramatiska teatern.)

Nyligen berättade tidningarna, att dramatiska teaterns association per telegraf satt sig i förbindelse med herr August Lindberg: anmodat honom att telegrafiskt söka posten som regissör vid Kungsträdgårds-scenen. Man gladdes och förvånades öfver associationens energi. Detta vittnade ju om, att den Fredrikssonska regimen ändtligen börjat få en förnimmelse af, hvarv vinden blåser; det innebar ett löfte — ehuru det kom för sent — om bot och bättring och konstnärlig penitens.

Men sedan dess har vinden mellan kulisserna slagit, om och då valet i måndags skulle ega rum, visade det sig, att den Fredrikssonska regimen ännu alltjemt häfdar sitt väl förtjenta rykte, som intrigernas, de personliga bearbetningarnes, de konstnärliga synpunkternas, de snöda beräkningarnes, den plattfotade företagsamhetens — ossianhamnismens Eldorado.

Det berättas med anspråk på tillförlitlighet, att herr August Lindberg skriftligen till associationen framställt en del intrikata spörsmål angående den ställning, han som regissör skulle komma att intaga vid teatern. Under dessa frågor skymtade associationens ledande damer en alltför utpreglad — och från deras synpunkt otillbörlig! — lust att vara med om bestämmandet af repertoiren och att meddela vederbörlig instruktion å de uppträdande. Hvilken förmånenhet. Regissören, hvars uppgift enligt den nu gängse traditionen inskränker sig till att ordna möblerna på scenen — han skulle våga kritisera sina arbetsgifvers uppträdande på scenen, uppfattning af sina resp. roller — etc.

Sympatierna för herr Lindberg sjönko. Det beslöts, att upprätta en s. k. »regissörsinstruktion» och att tillställa herrarne Lindberg och Christensson hvar sitt exemplar af detta snillefoster.

En utomordentlig idé! Associationens medlemmar sammangadda sig för att binda händerna på den blifvande regissören, som ju egentligen borde vara deras herre, till hvilken de borde se upp med respekt och som borde kunna fordra oinskränkt lydnad.

Hvilken oerhörd ossianhamnism! Och nu skall associationen — skrida till underhandling på denna basis. Om herr Lindberg vrenskas, om han vägrar att låta betsla sig — nåväl, man kan undvara honom. Man har ju också en annan sökande.

Men, mina ledande herrar och damer! det är ett viktigt steg, detta! Om valet faller icke på den mest kompetente utan på den, som endast visat sig villig att underkasta sig herr Hamrins regissörsinstruktion, då har dramatiska teaterns association visat, att den icke vill slå in på en annan väg än den som leder nedåt — men då ha teaterns ledande kvinnor och män också förverkat sista återstoden af den hänsyn, kritiken ännu ansett sig böra visa en teater, som dock varit en konstanstalt, innan den sjönk ned till hvad den nu är!

Och om associationen tror sig kunna riskera detta utan fara för recetterna, har den troligen missräknat sig!

Svenska Dagbladet, som anser det troligt, att herr August Lindberg vid valet kommer att stanna i minoriteten, avslutar sina reflexioner med följande uttalande:

Denna utgång af saken torde så till vida bli gagnelig för vår dramatiska konst, som den torde lemna ett nytt, afsevärd bevis för, hur nödvändigt det är, att associationens tillvaro icke må få förlämnas ut öfver den tid, som dess nuvarande kontrakt tillförsäkrar den.

Armand.

rar! De veta redan alltför väl, hur vinden blåser. För alla, som ha en smula intresse för vår kultur, är det ju, ett axiom, att associationens tillvaro under inga omständigheter bör förlängas.

Nej, låt oss icke tala om konst med associationen! Låt oss icke tala om repertoiren — utan om recetten. På den punkten skola associerna lättare förstå oss.

Minna damer och herrar! Recetten är verkligen i fara!
Giulio.

Svensk literatur.

Dess höga Plaisir, en skildring från Barocktiden af Birger Mörner.

En liten, elegant utstyrd volym, som man genomögnar på en half timmes tid och som man nog skulle läsa med mera intresse, om innehållet vore mindre väl bekant.

Mycket har förut skrivits om Anne Sophie Rewentlow, den danska adelsfröken, som blef kung Frederik IV gemål till vänster och sedan — efter drottningens död — besteg Danmarks tron; därifrån hon dock temligen brutalt aflägsnades efter kung Frederiks död.

Anne-Sophies fysiologi, sådant det blickar oss till mötes från de olika memoirverken, företer just ingenting tilldragande, intet som kommer oss att drömma, intet som sätter vår fantasi i rörelse. Vi se en ung dam med ett tämligen indolent ansikte, knappast vacker. Af omständigheternas makt tycks hon bli kastad i armarna på den gamle vällustingen. Själ har hon intet initiativ; hon gör intryck af att vara en marionett, som makligt vaggas in i kungens famn; och kungen själf tycks också tämligen automatiskt sträcka fram sina armar, som förut famnat så många, att det icke lönar sig nämna deras namn. Bakom denna kärlekens komedi stå egoistiska beräkningar och äregiriga spekulationer; andra hålla i de trådar, som få de båda marionetterna att närma sig hvarandra. Men medvetandet därom gör kärlekskomedien från början intresselös. — Först efter kung Frederiks död, då Anne-Sophie så snöpligt förjagas från sin drottningtron, får man någon sympati för henne och hennes lifsöde.

Grefve Birger Mörners lilla pastiche är egentligen endast en till korta episoder sammanställd serie af historiska anekdoter; den vittnar om, att författaren studerat ämnet med intresse, utan att just tränga långt på djupet. Tidsfärgen är en smula ojämnt påsmetad; mycket ofta faller författaren ur tonen — stilen är icke konsekvent genomförd.

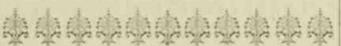
Det intryck man får af Anne-Sophie Rewentlow (i grefve Mörners bok) stämmer icke fullt med t. ex. den bild Dorothea Charlotta Biehls frammanar i sina historiska bref. Denna anmärkning skulle vara betydelselös, om för-

fattaren i stället gett oss en starkare och mera levande; men därtill tycks han icke ha gifvit sig tid. Några små ansatser, som skulle visa, att Anne-Sophie varit i besittning af temperament, skymtar man i de första kapitlen; men de äro alltför episodiska för att verka övertygande — och så kommer man dessutom att tänka på J. P. Jacobsens skildring af den unga Marie Grubbe; och jämförelsen utfaller icke till förmån för den svenske författaren.

I det hela taget: hvad som fattas i den lilla novellen är individualisering. Figurerna skymta fram oförklarade. Men en historisk skildring, som endast refererar yttre konturer, har knappast någon raison d'être, för så vidt den icke antingen meddelar resultat af själfständig forskning och kombination, eller sammanfattar redan föreliggande fakta till en populär historisk framställning.

Hvad man fordrar af en diktare, som vill behandla ett historiskt ämne, är: att han fyller de från historien kända konturerna med själ. Han måste kunna framställa sina figurer så levande, att vi tänka deras tankar, känna med dem och förstå, att de i hvarje, från historien välbekant, situation, måste handla så och icke annorledes i kraft af sin mänskliga natur, som diktaren gjort levande i och genom sin skildring.

Ax. L.

Insända böcker

(från C. & E. Gernandts förlags-aktiebolag).

Gerhard Grim. En dramatisk dikt af Tor Hedberg.

Erik Grane. Upsalaroman af Gustaf af Geijerstam. 2:a upplagan.

Steg i snön. Af Hans Magnus Norrlindh.

Allmänna lefnadsregler. Några erinringar till ledning på dygdens väg af J. A.

Ledning på dygdens väg? Det behöfva vi ju alla! »Steg i snön» är ett debutarbete; därför påkallar det litteraturvänners intresse. Det samma gäller naturligtvis Erik Grane, Gustaf af Geijerstams Sturm und Drang i ny upplaga, och Gerhard Grim, Tor Hedbergs senaste drama, som icke ens inlemnats till Dramatiska teatern. — Vilden skall läsa dem alla och säga sin mening.

Gyldendalske Boghandels Forlag.

En utflytning. Skuespil i tre Handlinger af Magdalene Thoresen.

Författarinnan med det unga sinnet har ånyo gifvit sina många vänner i alla Nordens länder ett lifstecken, vittnande om att hon — till trots för de grå håren — ännu alltjämt är vid full vigör, ännu alltjämt har hjärtat fullt af entusiasm och händerna fulla af arbete.

Den som en gång haft glädjen att se fru Magdalene Thoresens distinguerade och själfulla ansikte, glömmar henne icke lätt; och Vilden skall öppet bekänna, att han hör till de många, som beundra den Nordiska litteraturens Ninon de l'Enclos.

Icke dess mindre skall han läsa hennes sista arbete med kallblodighet och försöka dolja sin vördnadsfulla sympati bakom en mask af kritisk objektivitet.

Idealet.

Jag vet en fe, så strålande och fager
Bland stjärnorna är hennes blåa land.
Och bakom vintergatans ljusa dager
Du tror dig skönja henne själf ibland,
När zephyr, på sin lätta vinge buren,
Sin vaggång susar öfver all naturen.

Hvad skönt och härligt, som du ser på jorden,
Det har sitt ursprung ifrån hennes verld.
Jag vet en saga — om du endast tror den
Skall jag ej fordra af dig annan gård.
Jag har den lärt af ängar och af lunder,
Du kanske själf den drömt i bättre stunder.

Det fanns en tid, då mörka makter rådde
Och ingen stjärna då på fästet satt,
Ty ingen vänlig stråle än förmådde
Att genomtränga jordens svaria natt:
En mörkrets skiltvakt honom strax förjagar
Då hade trollens släkte goda dagar.

Då låg naturen död med sina under,
De skönhetsfylda, lik en blodlös hamn.
Och ingen färgprakt klädde mark och lunder,
Och sängen fjättrad var i dödens famn.
Men trollen smögo kring bland menskors släkte,
I menskors bröst de stygga tankar väckte.

Då reste styrkan borg, och listen spände
Med girig håg sitt fångnät deromkring.
Då föddes svärdet, människans elände,
Och våldet satt som domare på ting.
Resflysten örn flög öfver haf och länder,
Och trollen klappade i svarta händer.

Från ljusets hem en stråle dock omsider
Igenom nattens djupa mörker smög.
Sin milda glans han öfver jorden sprider,
Från topp till topp, från ängd till ängd han flög.
Och natten vek. Till djupets dolda schakter
På svarta vingar flydde mörkrets magter.

Då sorla bäckar, grönska alla dalar,
Och upp ur marken spira blommor små.
I lundens gömma sjunga näktergalar,
Men lärkan drillar i det höga blå.
Och himlen till en stjärnströdd mantel vorden,
I skönhet strålar mot den sköna jorden.

En sällsam gäst steg in i menskors boning.
Från ofvan kom han. Friden var hans namn.
En ovan tunga talar om försoning.
Och kämpen föll, men i sin oväns famn.
Af svärdet smides plog. I gyllne skördar
Sin skuld af blod det villigt återbördar.

Men intet blir fullkomligt dock på jorden,
Och trollens onda slägt, den lefver än.
Ännu i djupets dunkla hålbor den,
Och ofta vågar den sig fram igen.
Ty människan är fri, och än står valet
Emellan mörkrets makt och idealet.

Julius.

Ljusning.

»Sigrid! — Ivan! . . .»
Ett fång ved faller bullrande till
golfvet — klabbarne spridas åt alla
håll. En dödstystnad följer — som
efter en explosion — och ur ett
kvalfyldt andetag höres hans stämma:
»Hur i Guds namn har du kommit
hit Sigrid, säg? . . .»

Men ej ett ljud kommer öfver hennes läppar. Hon står orörlig med sloknad blick, som hade hon mottagit ett mördande styng, och väntade befrielsen, döden.

En minut förflyter — en pinsam, lång minut.

Men så småningom, långsamt, börjar hennes bröst häfva sig, de tårda, slappa dragen lifvas svagt. Ögonbrynen äro hårt hopdragna och en skarp linie har bildat sig kring den ännu mjuka munnen, då hon ändtligen säger:

»Jo, Ivan, det skulle jag kunna säga dig, men — du skulle icke tro mig. Du skulle aldrig kunna förstå, hur hårda och okänsliga människor kunna vara, hur hjärtlösa, hur förfärligt . . .»

Rörelsen öfvervåldigar henne, den uppstigande gråten förtar henne rösten, krafterna svika och plötsligt dödsblek, segnar hon ned på den luggslitna och fläckade chaiselonguen, hvars nedstutna resorter gifva ifrån sig ett hemskt skramlande.

Inför denna syn blir han några ögonblick stående som bedöfvad, med en oredig känsla af, att han skulle vilja försvinna, lämna detta orenera rum, denna fasansfulla anblick för alltid. Men det är som hölle något honom fjättrad, der han står, som hörde han en aflägsen röst ur sitt inre, att nu, just nu, här, skulle du kunna hjälpa, borde du göra ditt.

Hans af den häftiga sinnesrörelsen sammandragna ansiktsmuskler slätas ut, en glimt, förrådande vekare känslor — medlidande och förbarmande — skymtar fram, börjar vinna. Den i grunden känsligt anlagda naturen hos honom tar ut sin rätt och plötsligt rörd, går han fram till henne, talar uppmanande ord och stryker henne vänligt öfver hufvudet.

Men hon ligger alltjemt som liflös. Såge han icke hur hon andades svagt, skulle han tro allt vara förbi.

Han blir villrådig — vet ej riktigt hvad som bäst bör göras. Men så kommer han ihåg och skyndar till tvättstället — en grimace af äckel, öfverfar hans ansikte — fuktar en svamp och lägger den öfver hennes hjässa. Derpå läser han raskt dörren och sätter sig vid hufvudgärdan att vänta.

I rummet tynger tystnaden ödsligt; endast väckurets brådskande tick-tack tillkännagifva hur tiden rinner. Det är något i atmosfären, som kommer honom att tänka på likbegängelse — alla illusioners slut.

Lugnet förblir dock ej länge ostördt. Det är nått och jemt han haft tid att något så när hemta sig från de våldsamma intrycken, samla sina tankar en smula, då brådskande steg höras i trappuppgången och någon stannar utanför dörren, tjustande ut. Under bultningar höres en skroflig kvinnostämma, på vulgär engelska, ropa in genom nyckelhålet:

»Bess, Bess, you must come down . . . the nice second mate on the large belgian steamer is asking for you . . . he gave me two big pears! . . .»

Ett ögonblick står den talande tyst, väntande utanför dörren. Men då de båda förblifva orörliga, återtar hon med låg, förstående stämma, för sig själf:

»Oh, I see, she has a visit . . .»
Knaprandet på karameller höres tydligt; i samma nu tages den branta trappan i ett par brådskande, flängiga skutt och allt blir tyst.

Ljudet af den förskrämda rösten har dock gifvit den unga kvinnan —

Bess som hon här kallas — en häftig stöt. Hon har vaknat upp från sin svimning. Med vidt uppspärrade ögon, stirrar hon ut i rummet. Hennes blickar glida med ett frånvarande uttryck längs den fattiga kroppen, öfver de nötta, trasgranna kläderna, ut på de nedsolkade sidensornas täpspar. Men allt tyckes dock ännu vara henne ett kaos. Slutligen falla de på mannen, vid hennes sida — hon ryser till — och ett mummel, »att han får vara snäll och vänta», stiger öfver hennes läppar — »hon är så trött, så trött! . . .»

Ah, så gräsligt! Hvilken skam, hvilken förnedring! Fast han genomgått åtskilligt, sedan de sist träffades — det var vid konfirmationstiden — är detta nästan det hårdaste slag, han fått. Ehuru en förfallen varelse, äfven han, har han dock bevarat hjärtat varmt. Han ser, nu, med henne framför sig, deras dubbla elände liksom förtydligadt, klagord. Det har funnits stunder, då han känt den djupaste ånger och blygsel öfver sitt leverne, känt hela den hemska förödmjukelsen i sin förnedring och med förtviflade blickar spejadt efter den minsta räddningsplan, den obetydligaste hjälp. Men intet finger har utsträckt, och att krafla sig upp ensam — det har han varit för svag till. Ögonblicken derefter har han endast varit djupare sjunken än någonsin, fastare fjättrad än tillförene. Lämna åt sig själf, var han oförmögen, maktlös.

Nu börjar det arbeta sig upp i honom något, han förut knappast känt. Det är nästan som hade han smått väntat detta, haft en svag förmåelse af, att det skulle komma en gång. Förut har han ju icke haft någon att vända sig till. Nu känner han liksom en varm väg genomströmma sitt bröst, ånyo sättande de domnade företagsamhetsinstinkterna i rörelse, ryckande upp honom. Ja, han skulle så gerna vilja göra allt för denna arma varelse, som ligger der; vill sätta sitt blod till för att, om möjligt, lätta hennes hemska börd; med förtviflad energie söka hjälpa henne urtvätta skamfläckarne på hennes i lasten dränkta kåpa.

Och denna, till en början obestämda, känsla växer hastigt till beslut.

Liksom i behof att företaga sig något genast, reser han sig och gör med hurtiga steg ett slag i rummet, under det hans blickar med bekymmerfullt uttryck följa den arma kvinnan, som åter ligger med slutna ögon.

Men då hon hör hans bullrande gång, rycker det pinsamt i de slappa dragen. Hon skall just tillkasta honom ett vresigt tillrop, att lämna henne i fred, då hon kommer att se upp och möter hans deltagande blick — en sådan har hon sannerligen icke varit van vid — och hastigt igenkänner barndomsvännen.

»Ah, Ivan! . . . det var sant . . .»

»Ja, Sigrid, jag har tänkt på något. Om vi två skulle försöka hjälpa hvarandra, du och jag — du behöfver ej säga något, jag ser hur det är — hjälps åt, du och jag, ser du, att börja något hederligare, för jag tänker du som jag är mer än mått på det här lifvet? . . .»

»Ja, det vete Gud i himmelen! Men jag är fastlåst, kommer icke ut, en fånge, en fånge . . .»

Hon knäpper med förtviflad häftighet ihop de magra, blåhvit händerna — naglarna blifva blodröda — och, höjande dem öfver sitt hufvud:

»Ack, Ivan, om du visste, om du bara visste . . . nej, det är för svårt. Sådana kval, sådana gräsliga kval . . . det kan du icke förstå, aldrig göra dig en föreställning om . . . ah, ah . . . Värst är det, när jag är ensam. De andra . . . flickorna, äro ej något sällskap för mig — af simpelt folk, du förstår, råa och okunniga och ha det här nästan bättre än de någonsin varit vana vid förut. Ingen kan jag tala med; det är bara att slamsa och prata strunt. Evtigt detsamma. Och sällan kommer här

någon bättre människa, som jag kan byta ord med . . . Jag får tacka dig för din vänlighet, Ivan» — hon klappar hans hand sakta — »men, det är nog knappast lönt. Jag går under som jag är. För mig fins ingen räddning.»

Hon suckar tungt och hennes kropp sjunker tillsammans, hoptryckt som under en jättebörd.

»Jo, jo, Sigrid! Det fins det, så sant det är en Gud i himlen. Som du nu tänker, har jag också tänkt; men det har ändå alltid funnits något, som sagt mig, att jag skulle kunna krafla mig upp igen, om jag bara hade någon att hålla mig till. Nu har detta bestämdt kommit oss till räddning, det skall du få se. Jag kan ej låta bli att tycka det käns som om det vore så. Om du verkligen vill härifrån . . .»

»Om jag vill . . .»

. . . ja, om du verkligen längtar att sluta med det här, så skulle det väl vara själfva h—e om vi icke skulle ta oss ut. Vi få rymma, om det omöjligt kan ske på annat sätt. Jag ser ingen annan råd.»

»Ja, men säg, hur skall det kunna gå till? Jag vet hvarken ut eller in. Missstressen här passar på mig, som vore hon en fängvaktare. Jag kommer aldrig ut — till kyrkan får jag icke gå och när jag icke . . . icke är upptagen . . .»

Hon tystnar plötsligt, då hon ser Ivan göra en axelrörelse af vämjelse, men utbrister så förtviflad:

»Ja, det är gräsligt, förfärligt! — jag är ju sämre än ett djur. Säg? Nej, nej.» — hon vaggar sakta med hufvudet — »jag ser ingen utväg, ingen utväg till räddning.»

Hon vrider sina händer i vända. Det blir pinsamt tyst. Men så hviskar hon matt nästan ohörbart:

»Det bästa vore, att jag finge dö. Ack, ja, finge jag bara dö . . . Hvarför skall jag leva? . . .»

»Vill du då icke vara med om hvad jag föreslagit, vill du icke hjälpa mig? Om vi vore två, skulle det kunna gå, det tror jag fullt och fast. Men ensam kommer jag ingen väg, det vet jag af gammalt. Jag blir bara två gånger sämre.»

»Ack, jo, visst vill jag hjälpa till, men — jag vet ju icke alls . . .»

»Det att komma härifrån, menar du? Det är icke svårt. Till kvällen kommer jag tillbaka och då, när det mörknat, fira vi oss ned från fönstret. Ett starkt rep, en rännsnara om lifvet och — du är på gatan. Du passar på när ingen synes, ger mig ett tecken och jag halar mig ner efter dig. Eller går jag först, vill du?»

»O, om det ginge! Men sen . . . sen . . . hvad skola vi så ta oss till? Här känna alla mig — polisen alltför väl — jag skulle vara upptäckt innan morgondagen och återförd hit i mitt fängelse. Ah, så gräsligt! Det blef tusenfalt värre . . .»

»Nej, Sigrid, vi ta en båt till London redan i natt och då skall ingen ha en spaning efter dig. Om du har några shillings, så gif mig dem. Jag kan köpa dig något att ta på, vill du? ty du förstår, att härifrån kan du icke föra med dig något.»

»Nej, då skulle det beta, att jag stulit — fast Gud skall veta, att jag dyrt köpt det! — och hon, mögäran, genast skicka polisen på mig.»

»Men ofördröjligt får det sättas i verket. Hvem vet hvad, som kan inträffa. Det behöfs ju så litet för att hindra. Har du bara till din biljett — jag har till min — så ge vi oss af.»

»Ah, jag är icke så fattig, som du tror» — der kommer ett stänk af tillförsigt i stämman — »Jag har allt gjort mina små besparingar.»

(Forts.)

Jill

VILDENS

prenumeranter!

Ehuru *Vildens* utgifningsort nu är **Stockholm**, sker därigenom ingen förändring i tidningens plan. *Vilden* kommer att förbli densamme; ehuru troligen ännu mera intressant, då Stockholmsluften nog kommer att stimulera hans lifsandar.

Alla som prenumererat för år och halfår göra således en vinst genom denna förändring. Och de som endast prenumererat för kvartal, böra skyndsamt — genom att förnya sin prenumeration — försäkra sig om sin andel i vinsten.

Prenumerera snarast: på närmaste postkontor. Priset är för kvartal endast 1 kr. 20 öre.

OBS! Alla, som i Göteborg prenumererat på *VILDENS Expedition*, få hvarje Fredag tidningen sig tillsänd genom vår hufvudkommissionär på platsen.

Expeditionen af *Vilden*.

Jill

VILDENS kommissionärer i Göteborg och landsorten.

Från och med detta nummer utgifves *Vilden* i Stockholm. Dess officiella titel är då icke längre Göteborgstidningen *Vilden*, utan endast *Vilden*.

Detta föranleder dock icke annan förändring i tidningens plan, än att distributionen sker från Stockholm i st. f. från Göteborg.

Våra kommissionärer i landsorten få tidningen samma dag som hittills. Och i Göteborg kommer den — genom vår hufvudkommissionär — att distribueras hvarje Fredag.

Vildens hufvudexpedition i Stockholm är: Mäster-Samuelsgatan 12 (E. Klemming). Tel. 76, 48.

Bref och postförsändelser adresseras till Red. eller Exped. af *Vilden*, Stockholm.

Kommissionärer i landsorten.

Keartalet är slut; alltså är räkenskapens stund för handen! Låt uppgörelsen ske snarast möjligt, utan onödigt dröjsmål.

Alla, som ännu icke redovisat för December månad förra året, böra nu insända full redovisning, både för nu tillämdalupna kvartalet och för December månad.

Alla redovisningar adresseras till

Expeditionen af *VILDEN*

Stockholm.

YALTA
BÄSTA EGYPTISKA
CIGARETT
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM.

Förtjena 5 å 10 kr. pr dag genom att sälja Visitkort för John Fröberg, Finspong. — Profver gratis men ej franco. (60)

Barclay's Téer

fraktfritt öfver hela landet.

Kongl. Hof. Den ständigt ökade afsetningen och de många hedrande omdömena är den bästa anledningen för alla att förse sig dermed.

Per efterkras eller postförskott. Rekvisera beställningskort med priskurant. OBS! Kostnadsfria profver.

Alex. Barclays Handels-Aktiebolag, Göteborg.

(Nord. A.-B. 96) 45.

Alex. Barclays Handels-Aktiebolag

* * Kongl. Hofleverantör * *

försäljer till billigaste pris

Téer

af utsökt kvalitet, i förpackning å 1, 1/2, 1/4 och 1/8 Kilo.

(Brefkort med priskurant tillsändas franco.)

Viner

af alla slag och af de

bästa årgångar.

Rekvisioner från landsorten expedieras pr omgående: Té mot efterkras; Viner endas mot insänd likvid.

Order upptagas å **WHISKY** från Gilbey & Co.

Alex. Barclays Handels-Aktiebolag

* * Kongl. Hofleverantör * *

Kungssportsplatsen 2, Göteborg.

Värme

i Åkdon, Bostäder, Kontorslokaler och Villor åstadkommes effektivast och billigast genom användande af våra värmeapparater, som försäljas i hvarje välorterad Jernaffär, samt hos de större möbelfabrikerna.

Stockholms Värmeapparatfabrik. Allm. Telef. 85 29. Riks-Telef. 13 05. (62)

Affärsmän!

Vill man skörda måste man så. För en affärsmän är sadden: det kapital, han nedlägger i annonser.

Allt annonsera i tidningar, som ingen läser är att så i sanden; annonsera i tidningar för dagen, där texten drunknar, är att så i sjön; men att annonsera i en tidning, som genom sitt innehåll tvingar sig till intresse ut öfver stunden: i ett litterärt veckoblad, med stor spridning bland den mest intelligenta och mest köpstarka publiken i vårt land och i grannländerna

det är att så i god jord.

Därför är det förmäntigt att annonsera i *Vilden*.

Annonser mottagas af

Expeditionen

Mästersamuelsgatan 12

(E. Klemming).